

курещъ, тѣ дадоха богатъ обѣдъ на двамата войводи и всички тѣхни юнаци.

На тоя обѣдъ присѣствуваха много българи, па и ромънски комисари.

Пиршеството бѣше мило и задушевно, защото се считаше официално изпращане на дружината.

То бѣ една прослава прижизе, единъ поменъ преди смъртъта имъ . . .

Благословиитѣ: „Наздраве, момчета!“, „Хайде да са видимъ живо и здраво пакъ!“, „Да се срещнемъ живо и здраво въ свободна България!“ се сипятъ отъ всички страни при всѣко дигане на чашитѣ, и сливатъ въ едно общо чувство всички сърдца. Очитѣ на всички сж обѣрнати къмъ тия юнаци, които досега се скитаха незачитани отъ никого, терзани отъ всички.

Нашитѣ скромни и бѣдни хжшове сега сж хероитѣ на деня, тѣхното предприятие е предметъ на всички разговори. Зрелището тукъ прилича на изпращането на Ив. Вазовитѣ „хжшове“ къмъ Сърбия въ 1876 г. на Букурещката гара, когато и „невѣрний Тома“, богаташа Христовичъ, вика: „Момчета, па прощавайте ако нѣкога сме били строги и несправедливи; всичко да забравимъ“, а старий Бръчковъ вика на сина си: „Да бѣхъ младъ, и азъ щѣхъ да сторя като тебе и тия юнаци!“

Всички тия знакове на внимание къмъ юнацитѣ повдигатъ още повече духътъ имъ и придаватъ още по-голѣма светостъ на дѣлото, което бѣха прегърнали. Виждайки каква надежда се възлага на тѣхъ, какво значение имъ се отдава, тѣ порастятъ въ собственитѣ си очи и добиватъ още по-голѣма вѣра въ себе си. Тѣ оправдаватъ още веднажъ думитѣ на великия Шиллеръ, думи, които нашата младежъ не бива никога да забравя:

„Человѣкъ расте заедно съ по-висшитѣ си цели“.

Най-доволни, разбира се, сж войводитѣ: Тѣ получаваха пълно удовлетворение на своитѣ родолюбиви чувства, на своето честолюбие, на своитѣ грамадни трудове . . .